

Aleea celor două umbre

Daniel Vișan-Dimitriu

Te-așteaptă-n nemișcarea tăcerii ruginii,
Cu umbra ta să mângâi întinsul lor covor
Pe-aleea-n care toamna te cheamă să revii,
Cu pașii tăi să-mprăști suspinele de dor.

Aceleași frunze care se legănau în vânt
În alintarea verde a zilelor de mai,
Nu își vedeau căderea în brațe de pământ
În ziua când, pe-alee, doar umbra mea lăsa.

Dar, ce știu niște frunze? - doar toamna poate ști
Sub care cer te-ndeamnă un vis, un gând, un pas,
Doar ea îmi poate spune de vii ori nu mai vii,
Ca umbra-ți, pe alee, să facă scurt popas

Și-n frunzele pierdute pe ale toamnei căi,
Să facem să se piardă și foșnetele sumbre,
Și lacrima văzută, demult, în ochii tăi,
Pe-aleea veche-n care plutesc, prin gânduri, umbre.